

Men jeg mener dog derfor til gengæld, at Grønland hellere skal være med til at yde hjælp eller bistand i nærområderne.

Derfor er det vigtigt i en dialog mellem regeringen og landsstyret i Grønland at finde ud af, hvordan og hvorledes Grønland kan være med til som en del af rigsfællesskabet at yde hjælp til flytningene fra Kosova, eller i det hele taget hvilken rolle Grønland kan spille i sådanne lignende situationer i fremtiden.

Det er derfor også endnu en gang skuffende at overvære, hvordan statsministeren endnu en gang overfladisk nævner Grønland og overskrifterne på nogle af de ting, der sker i Grønland og i rigsfællesskabet. Men hvor er indholdet, hr. statsminister? Og har statsministeren en situationsfornemmelse af, hvad det er, der foregår i Grønland? Og kan statsministeren komme med eksempler på, hvilke alternative beskæftigelsesmuligheder der kan være i fiskeriet, som han nævner i sin besvarelse?

Ja, det er korrekt, at Grønland er verdens største ø, og det er korrekt, at landet har særlige forhold at kæmpe imod. Når man taler om fremtiden og de særlige forhold, Grønland bl.a. arbejder hårdt med, er renoveringsbehovet af bolig- og bygningsmasserne et emne, man ikke kan komme uden om. Så derfor er det glædeligt, at koordineringsudvalget vedrørende bygningsrenovering i Grønland er blevet færdig med at udarbejde en tilstandsrapport, som bekræfter og viser, at der er behov for at renovere.

Spørgsmålet er nu, hvordan man i Grønland skal tilrettelægge dette kæmpe projekt. Og der er jeg stadig af den mening, at Grønland økonomisk alene ikke kan klare at løse problemet, medmindre man vil til at forringe levestandarden i Grønland yderligere for at få råd til det.

Ved min tale her på talerstolen den 26. marts sidste år brugte jeg som argument om denne sag, at når Danmark anvender ca. 17 mia. kr. om året til støtte for ulandene, hvorfor kan Grønland så ikke også hjælpes i rigsfællesskabets navn til løsning af de alvorlige og akutte renoveringsopgaver i Grønland? Og jeg understreger, at jeg ikke er af den mening, at man skal tage penge fra ulandsstøtten, men vil pointere, at hvis man kan finde 17 mia. kr. til ulandsstøtten, hvorfor skulle der så ikke ydes hjælp til de alvorlige akutte renoveringsopgaver i Grønland?

Og jeg står stadig den dag i dag fast ved mine udtalelser.

Som det tidligere har været fremme i Folketinget i debatten om situationen i rigsfællesskabet, er selvstændighedsspørgsmålet et vigtigt emne at skulle tage op i rigsfællesskabet. Til det kan jeg sige, at jeg ikke er af den mening, at det er realistisk at forestille sig Grønland som en selvstændig nation inden for 15 år, som landsstyrepertiet Inuit Ataqatigiit og visse andre politikere i Grønland har ytret sig om.

Målet må fortsat være, at Grønland bliver mere og mere uafhængigt og selvstændigt inden for rigsfællesskabets rammer, dels fordi befolkningstallet er for lille og det økonomiske grundlag for spinkelt, dels fordi den grønlandske økonomi stadig er meget sårbar over for konjunktursvingninger og udsving i fiskebestandene.

I den tid, jeg kan forudse, vil rigsfællesskabet være nødvendigt for Grønland, og derfor ligger det mig meget på sinde at arbejde for et godt, ligeværdigt, respektfuldt forhold mellem Grønland, Færøerne og Danmark inden for rigsfællesskabet.

Jeg håber derfor virkelig ikke, at regeringen og de grønlandske politikere vil sænke levestandarden i Grønland yderligere, men hellere give den et løft i den rigtige retning. Men hvis levestandarden i Grønland skal følge med den øvrige industrialiserede verden, samtidig med at Grønland bliver mindre afhængigt af tilskud udefra, så er der kun én vej, og det er større privat produktion i Grønland. Som det er almindelig kendt i Grønland, er der desværre ganske mange socialistiske træk i det grønlandske samfund, som Siumut- og Inuit Ataqatigiit-landsstyrekoalitionerne opbyggede i hjemmestyrets første 16 år. Og dem er man efter min mening nødt til at gøre op med, hvis Grønlands økonomi skal udvikle sig til at blive mere selv bærende.

En af de seneste rapporter, der er udkommet i Grønland, er OECD's rapport om de økonomiske forhold i Grønland, som lægger vægt på, at man skal liberalisere Grønland, og det kan jeg kun være enig i. Ikke kun, fordi jeg er liberal, men fordi det er vejen frem, for at Grønland kan komme ud af de økonomiske problemer.

Når man taler om økonomi, mener jeg ligeledes, at det er vigtigt, og det er af vigtig karakter, at det allerede på nuværende tidspunkt i dialogen mellem regeringen og landsstyret i Grønland debatteres, hvilken løsningsmodel man skal benytte sig af, om Grønland skal be-